Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (първи състав)

1 март 2016 година *

„Държавни помощи — Оздравяване на предприятия в затруднение — Помощ под формата на държавна гаранция — Решение, с което помощта се обявява за съвместима с вътрешния пазар — Незапочване на официалната процедура по разследване — Сериозни затруднения — Процесуални права на засегнатите страни“

По дело T-79/14

Secop GmbH, установено във Фленсбург (Германия), за което се явяват U. Schnelle и C. Aufdermauer, адвокати,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват L. Armati, T. Maxian Rusche и R. Sauer, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане за отмяна на Решение C(2013) 9119 окончателен на Комисията от 18 декември 2013 г. относно държавна помощ SA.37640 — помощ за оздравяването на ACC Compressors SpA — Италия,

ОБЩИЯТ СЪД (първи състав),

състоящ се от: H. Kanninen, председател, I. Pelikánová (докладчик) и E. Buttigieg, съдии,

секретар: K. Andová, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 8 септември 2015 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: немски.

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 ACC Compressors SpA е дружество, което от 1960 г. насам се занимава с производство и търговия на компресори за домашни хладилници. То е дъщерно дружество на Household Compressors Holding SpA (HCH) и капиталът му е изцяло притежаван от последното дружество, което действа като холдинг и няма производствена дейност. Първоначално ACC Compressors притежава 100 % от капитала на ACC Austria GmbH и посредством последното дружество, 100 % от капитала на ACC Germany GmbH и на ACC USA LLC.

2 През 2012 г. групата ACC среща икономически трудности. През октомври 2012 г. е открито производство по несъстоятелност на ACC Germany. На 20 декември 2012 г. е открито производство по несъстоятелност на ACC Austria. На 28 юни 2013 г. ACC Compressors е обявено в несъстоятелност, а на 27 август 2013 г. са му назначени извънредни административни представители. HCH е обявено в несъстоятелност на 12 октомври 2013 г.

3 На 20 април 2013 г., вследствие от направена в рамките на производството по несъстоятелност на ACC Austria покана за отправяне на оферти, между Secop Kompressoren GmbH, дъщерно дружество на жалбоподателя, Secop GmbH, понастоящем с фирма Secop Austria GmbH, и назначените да представляват юридически ACC Austria лица е подписан договор за покупка на активите на ACC Austria. По отношение на този договор е предвидено отлагателното условие Европейската комисия да обяви сделката за съвместима с вътрешния пазар.

4 На 5 ноември 2013 г. Италианската република уведомява Комисията за помощ за оздравяването на ACC Compressors.

5 Мярката, предмет на уведомление, представлява държавна гаранция за срок от шест месеца за кредитни линии, предназначени да покрият нужди от ликвидни средства в общ размер от 13,6 милиона евро. Тази гаранция е трябвало да позволи продължаването от ACC Compressors на дейностите, очаквайки изготвянето на план за преструктуриране или за ликвидация.

6 С решение от 11 декември 2013 г. Комисията решава да не повдига възражения относно придобиването на активите на ACC Austria от дружеството, чиято фирма понастоящем е Secop Austria (наричано по-нататък „решението за концентрацията“), като така валидира сключения на 20 април 2013г. договор.

7 На 18 декември 2013 г., с Решение C(2013) 9119 окончателен относно държавна помощ SA.37640 — помощ за оздравяването на ACC Compressors SpA — Италия (наричано по-нататък „обжалваното решение“), Комисията решава да не повдига възражения срещу мярката, предмет на уведомление. Тя по-специално приема, че тази мярка представлява държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, но отговаря на условията, за да бъде обявена за съвместима с вътрешния пазар, в качеството ѝ на помощ за оздравяване на предприятие в затруднение.

8 Предмет на придобитите от Secop Austria активи на ACC Austria са по-специално използваните дотогава и от ACC Compressors патенти за собственото му производство на компресори. Понастоящем относно посочените патенти (наричани по-нататък „спорните патенти“) се водят два спора — пред германски и пред италиански съд — между групата Secop и групата ACC, които в частност имат разногласия по въпроса дали между тях е имало валидно сключено споразумение за лицензия (наричан по-нататък „спорът за патентите“).

Производство и искания на страните

9 На 5 февруари 2014 г. жалбоподателят подава жалба в секретариата на Общия съд.

10 По предложение на съдията докладчик Общият съд (първи състав) решава да открие устната фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от Процедурния му правилник от 2 май 1991 г., поставя на страните писмени въпроси. Страните дават отговор в срока, определен от Общия съд.

11 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание, проведено на 8 септември 2015 г.

12 Жалбоподателят моли Общия съд:

— да отмени обжалваното решение,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

13 След като на етапа на дупликата променя своите искания, Комисията моли Общия съд:

— да отхвърли жалбата като неоснователна,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

14 В подкрепа на искането си за отмяна жалбоподателят излага три основания, първото — нарушение на член 296 ДФЕС, на съществени процесуални правила, както и липса на мотиви; второто — нарушение на Договорите, а третото —превратно упражняване на правото на преценка.

15 При отговорите си на писмените въпроси на Общия съд жалбоподателят посочва, от една страна, че първото му основание следва да се разбира в смисъл на липса на разследване, в нарушение на член 108, параграф 3 ДФЕС и на член 4, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [108 ДФЕС] (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41).

16 Жалбоподателят отбелязва, от друга страна, че третото му основание следва да се разбира в смисъл на грешки в преценката, тъй като Комисията не отчела съществени обстоятелства по преписката, които ѝ били известни или трябвало да ѝ бъдат известни. В съдебното заседание жалбоподателят също така уточнява, че не вижда пречка първото и третото му основание, така както са преквалифицирани, да бъдат съвместно разгледани.

17 Ето защо изложените от жалбоподателя основания ще бъдат разгледани по-долу именно в този смисъл.

По второто основание — нарушение на Договорите

18 Второто основание се подразделя на три части, съответно — нарушение на член 107, параграф 3, буква в) ДФЕС, нарушение на член 108, параграфи 2 и 3 ДФЕС и нарушение на принципа на равно третиране.

19 Най-напред следва съвместно да се разгледат първата и втората част. Всъщност с тези две части се оспорва по същество решението на Комисията да не започне официалната процедура по разследване.

По първата и втората част от второто основание — нарушение на член 107, параграф 3, буква в) ДФЕС и на член 108, параграфи 2 и 3 ДФЕС

20 Жалбоподателят по същество твърди, че Комисията неправилно е приела спорната помощ за съвместима с вътрешния пазар и че не е започнала официална процедура по разследване.

21 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

– Обзор на релевантната съдебна практика

22 Като начало следва да се напомни, че Комисията е задължена да започне официална процедура по разследване по-специално ако в светлината на получените в процедурата по предварително разглеждане сведения все още е изправена пред сериозни затруднения при преценката на разглежданата мярка. Това задължение следва пряко от член 108, параграф 3 ДФЕС, както е тълкуван в съдебната практика, и се потвърждава от разпоредбата на член 4, параграф 4 във връзка с член 13, параграф 1 от Регламент № 659/1999, когато след предварително разглеждане Комисията констатира, че съответната мярка поражда съмнения по отношение на своята съвместимост (вж. в този смисъл решение от 12 февруари 2008 г., BUPA и др./Комисия, T-289/03, Сб., EU:T:2008:29, т. 328).

23 Съгласно постоянната съдебна практика процедурата, предвидена в член 108, параграф 2 ДФЕС, е задължителна, когато Комисията има сериозни затруднения да прецени дали дадена помощ е съвместима с вътрешния пазар. Следователно, за да вземе благоприятно решение за предприета от държавата мярка, Комисията може да се ограничи до предварителната фаза по член 108, параграф 3 ДФЕС единствено ако след първоначално разглеждане е в състояние да се убеди или че тази мярка не представлява помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, или че ако тя е квалифицирана като помощ, е съвместима с вътрешния пазар. Ако обаче това първоначално разглеждане води Комисията до противоположното убеждение или не ѝ позволява да преодолее всички затруднения, възникнали във връзка с преценката на съвместимостта на съответната мярка с вътрешния пазар, Комисията има задължението да получи всички необходими мнения и да започне за тази цел официалната процедура по разследване, предвидена в член 108, параграф 2 ДФЕС (решения от 15 юни 1993 г., Matra/Комисия, C-225/91, Rec, EU:C:1993:239, т. 33, от 2 април 1998 г., Комисия/Sytraval и Brink's France, C-367/95 P, Rec, EU:C:1998:154, т. 39 и BUPA и др./Комисия, т. 22 по-горе, EU:T:2008:29, т. 329).

24 Ето защо Комисията е длъжна в зависимост от конкретната фактическа и правна обстановка по преписката да определи дали срещнатите при проверката на съвместимостта на помощта затруднения налагат започването на тази процедура (решение от 19 май 1993 г., Cook/Комисия, C-198/91, Rec, EU:C:1993:197, т. 30). При тази преценка трябва да се спазват три изисквания.

25 Първо, член 108 ДФЕС свежда правомощието на Комисията да се произнася по съвместимостта на помощ с вътрешния пазар в края на процедурата по предварително разглеждане единствено до мерките, които не повдигат сериозни затруднения, така че този критерий има изключителен характер. Ето защо Комисията не може да откаже да започне официалната процедура по разследване, като се позове на други обстоятелства, като интересите на трети лица, съображения за процесуална икономия или всякакъв друг мотив за административна целесъобразност (решение от 15 март 2001 г., Prayon-Rupel/Комисия, T-73/98, Rec, EU:T:2001:94, т. 44).

26 Второ, когато срещне сериозни затруднения, Комисията е длъжна да започне официалната процедура и в това отношение няма никаква оперативна самостоятелност. Макар да взема решението за започване на тази процедура в условията на обвързана компетентност, Комисията все пак има известна свобода на преценка при изследването и разглеждането на обстоятелствата по конкретния случай, за да определи дали те предизвикват сериозни затруднения. В съответствие с целта на член 108, параграф 3 ДФЕС и със задължението си да спазва принципа на добра администрация Комисията може по-специално да проведе диалог с уведомяващата държава или с трети лица, така че в хода на предварителната процедура да преодолее евентуално срещнатите затруднения (решение Prayon-Rupel/Комисия, т. 25 по-горе, EU:T:2001:94, т. 45).

27 Трето, понятието „сериозни затруднения“ има обективен характер. За да се установи дали съществуват подобни затруднения, трябва да се изследват по обективен начин както обстоятелствата при приемане на обжалваното решение, така и неговото съдържание, като мотивите на решението се съпоставят с данните, с които Комисията е разполагала към момента на произнасяне относно съвместимостта на спорната помощ с вътрешния пазар (вж. решение Prayon-Rupel/Комисия, т. 25 по-горе, EU:T:2001:94, т. 47 и цитираната съдебна практика).

28 В настоящия случай Комисията е приела в обжалваното решение, че спорната помощ е съвместима с вътрешния пазар, защото е съобразена с член 107, параграф 3, буква в) ДФЕС и с Насоките на Общността за държавните помощи за оздравяване и преструктуриране на предприятия в затруднение (ОВ C 244, 2004 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 187, наричани по-нататък „Насоките“).

29 В тази насока следва да се припомни, че член 107, параграф 3 ДФЕС предоставя на Комисията широко право на преценка, за да допусне помощи по изключение от общата забрана по член 107, параграф 1 ДФЕС, доколкото в тези случаи преценката на съвместимостта или несъвместимостта на дадена държавна помощ с вътрешния пазар повдига проблеми, предполагащи отчитането и анализа на сложни икономически факти и обстоятелства. Следователно упражняваният от съда на Европейския съюз контрол за законосъобразност трябва в това отношение да се свежда до проверката дали са спазени процесуалните правила и изискването за мотивиране, дали фактите са установени точно, както и дали не е налице явна грешка в преценката или злоупотреба с власт. Поради това съдът на Съюза не следва да заменя преценката на Комисията със своята икономическа преценка. За упражняването на своите правомощия за преценка Комисията може да се обвърже с указания, приемайки актове като Насоките, доколкото такива актове съдържат примерни правила относно насоката, която трябва да се следва от тази институция, и доколкото не се отклоняват от нормите на Договора. При това положение съдът на Съюза следва да провери дали изискванията, с които Комисията сама се е обвързала, са спазени (решение от 30 януари 2002 г., Keller и Keller Meccanica/Комисия, T-35/99, Rec, EU:T:2002:19, т. 77; вж. в този смисъл и решение от 1 декември 2004 г., Kronofrance/Комисия, T-27/02, Rec, EU:T:2004:348, т. 79 и цитираната съдебна практика).

– По твърдяното качество на ACC Compressors на ново предприятие

30 На първо място, според жалбоподателя след продажбата на активите на ACC Austria спорните патенти вече не можели да бъдат използвани от ACC Compressors, което по тази причина трябвало да се счита за предприятие, създадено в резултат на ликвидацията на предишно предприятие, и следователно за новосъздадено предприятие по смисъла на точка 12 от Насоките. След като не можело да използва спорните патенти, ACC Compressors не разполагало с достатъчно развити структури, за да може да получи помощ за оздравяване, и по-специално не било предприятието със същата фирма, което произвеждало компресори от 1960 г. насам.

31 Точка 12 от Насоките има следния текст:

„За целите на настоящите насоки едно новосъздадено предприятие не е приемливо за помощ за оздравяване или преструктуриране, дори и ако първоначалното му финансово положение е несигурно. Такъв например е случаят, когато новото предприятие възниква в резултат на ликвидация на предишното или просто поема активите на ликвидираното предприятие. По принцип едно предприятие се смята за новосъздадено през първите три години след започването на действие в съответната област. Едва след изтичането на този период то може да е приемливо за предоставяне на помощи за оздравяване или преструктуриране […]“.

32 Без съмнение целта, преследвана с точка 12 от Насоките, е да не се допусне създаването на нежизнеспособни предприятия или на водещи до дефицит дейности, които от самото начало биха зависели от публично подпомагане. За тази цел уточнението, направено във второто изречение от точка 12, визира по-специално случая на прехвърляне на активите на съществуващо от по-рано юридическо лице на друго юридическо лице, което е новосъздадено или е съществувало от по-рано. Следователно икономическият субект, в който отскоро са интегрирани придобитите активи, е лицето, което евентуално би могло да бъде квалифицирано като ново предприятие. Колкото до юридическото лице, което прехвърля активите, целта на една такава операция би могло да бъде именно неговото оздравяване.

33 Според жалбоподателя обаче думата „например“ в точка 12 от Насоките показва, че квалифицирането на дадено предприятие като „ново“ може да следва не само от поемането от получателя на помощта на активите на друго дружество, но и от прехвърлянето на активи на получателя на друго дружество, като прехвърлянето в настоящия случай на активите на ACC Austria, дъщерно дружество на ACC Compressors, на Secop Austria.

34 По изложените по-долу причини едно такова тълкуване следва да бъде отхвърлено в настоящия случай.

35 Първо, ACC Compressors и ACC Austria първоначално са били част от едно и също предприятие, доколкото тези две дружества са произвеждали едни и същи продукти — в два различни обекта, но под едно и също икономическо ръководство. При прехвърлянето на производствените активи на ACC Austria, породило действие на 11 декември 2013 г. — датата на приемане на решението за концентрацията (вж. точки 3 и 6 по-горе) — обемът на дейностите на това предприятие действително е бил намален, защото дейностите на производствения обект в Австрия вече не са били част от него. Следователно предприятието, на което е била предоставена спорната помощ, одобрена на 18 декември 2013 г., вече е разполагало само с производствените активи на ACC Compressors. ACC Compressors обаче ръководи въпросното предприятие и преди, и след посоченото прехвърляне и както е признал жалбоподателят в точка 46 от жалбата, продължава след датата на приемане на обжалваното решение, макар и в намален обем, да произвежда и търгува с компресори — традиционната дейност на това предприятие. Ето защо, обратно на твърденията на жалбоподателя, става дума за същото предприятие, което произвежда компресори от 1960 г. насам.

36 Второ, предложеното от жалбоподателя тълкуване противоречи на целта на точка 12 от Насоките, изложена в точка 32 по-горе. Всъщност в случай на прехвърляне на активи за целите на квалифицирането като „новосъздадено предприятие“ от значение е не субектът, част от който са запазените от прехвърлящото дружество икономически дейности, а субектът, част от който са икономическите дейности на дружеството приобретател, в който са били интегрирани прехвърлените активи. Впрочем нормално и логично е едно предприятие в затруднение да прехвърли някои активи и да се съсредоточи върху основната си дейност, независимо дали в географски, или в секторен аспект, за да подобри своите шансове за икономическо възстановяване. Така при разглеждането на план за преструктуриране с оглед отпускането на помощи за преструктуриране точка 39 от Насоките изрично предвижда прехвърлянето на

активи като мярка за избягването на ненужно нарушаване на конкуренцията. Ако една такава продажба на активи системно води до изключване на възможността прехвърлящото предприятие да ползва помощи за оздравяване, това би било в разрез с общата цел на Насоките.

37 Фактът, че между ACC Compressors и Secop Austria тече правен спор относно спорните патенти, няма как да доведе до различна преценка.

38 Всъщност при приемането на обжалваното решение Комисията е можела да отчете единствено правното и фактическо положение на ACC Compressors към момента на това приемане; тя най-много да е трябвало да отчете предполагаемото развитие на това положение в рамките на периода, за който е била отпусната помощта за оздравяване, т.е. шест месеца (вж. т. 5 по-горе). Както обаче правилно изтъква Комисията, към датата на приемане на обжалваното решение ACC Compressors все още е използвало спорните патенти, за да произвежда компресори — нещо, което тя е била длъжна да вземе предвид, и не е имало никакви признаци, че това положение би могло да се промени през следващите шест месеца.

39 Също така е нужно да се отбележи, че наличието на спора за патентите е било ирелевантно за целите на преценката дали спорната помощ е съвместима с вътрешния пазар. Вярно е, че ако Secop Austria е спечелело спора за патентите, е щяло да има вероятност ACC Compressors занапред да не може да използва спорните патенти и съответно да бъде задължено да прекрати производството на важна продуктова линия компресори, наречена „Kappa“. Това обаче е зависело и от въпроса дали след евентуалното загубване на делото пред съдилищата ACC Compressors може да получи лицензия за използване на тези патенти. В допълнение, възможността то да компенсира евентуалното преустановяване на дейността му по производство на компресори „Kappa“ с разработването на други продуктови линии или дейности, не е била изначално изключена. Във всеки случай се налага изводът, че Комисията не е следвало да предугажда изхода на спора за патентите, висящ към момента на приемане на обжалваното решение пред националните юрисдикции, като замести със своята преценка тази на компетентните юрисдикции, сезирани с посочения спор.

40 На последно място, следва да се отхвърли изложеният в съдебното заседание довод на жалбоподателя, че Комисията била длъжна да отчете факта, че в процедурата относно концентрация самото дружество ACC Compressors е посочило, че ако Secop Austria придобие активите на ACC Austria, то няма да може да продължи да произвежда компресори, понеже тогава няма да е в състояние да използва спорните патенти.

41 Всъщност в решението за концентрацията Комисията разглежда твърденията на ACC Compressors и констатира, че с оглед по-специално на съществуващия спор за патентите между двете страни не е изключено те да сключат споразумение относно лицензия. Следователно още в рамките на процедурата относно концентрация Комисията е приела за установено, че твърденията на ACC Compressors за невъзможността му при липсата на лицензия за спорните патенти да продължи да произвежда компресори са хипотетични.

42 При това положение въпросните твърдения не са представлявали информация, определяща за преценката на отношението на конкуренция между ACC Compressors и Secop, поради което Комисията няма как да бъде упрекната, че не ги е отчела в процедурата относно държавните помощи.

– По твърдението, че спорната помощ просто „отлага неизбежното“

43 На второ място, според жалбоподателя спорната помощ не трябвало да бъде отпускана, защото просто „отлагала неизбежното“ по смисъла на точка 72 от Насоките.

44 Точка 72 от Насоките гласи следното:

„Помощта за оздравяване е еднократна операция, която цели да задържи дадено предприятие в бизнеса за ограничен период от време, докато бъде преценено неговото бъдеще. Не би трябвало да е възможно да се предоставят помощи за оздравяване периодично, които само да поддържат статуквото, да отлагат неизбежното и същевременно да прехвърлят икономическите и социални проблеми върху другите, по-ефективни производители, или върху другите държави членки. Следователно помощта за оздравяване трябва да се предоставя само веднъж (условието „един път — последен път“) […]“.

45 Следователно в общото систематично място на точка 72 от Насоките фактът, че помощта за оздравяване не трябва просто да служи за поддържане на статуквото и за отлагане на неизбежното, е споменат като илюстрация, за да обоснове принципа на еднократност, прогласен пак в точка 72. Така според логиката на цитираната точка фактът, че — в рамките на период от десет години след отпускането на първа помощ за оздравяване — е поискана втора помощ за оздравяване, може да докаже, че първата помощ просто е запазила статуквото и е отложила неизбежното. В настоящия случай е достатъчно да се отбележи, от една страна, че съгласно направените в точка 38 от обжалваното решение констатации, неоспорени от жалбоподателя, спорната помощ е първата отпусната на ACC Compressors помощ за оздравяване и от друга, че жалбоподателят просто изтъква, че спорната помощ само „отлага неизбежното“, без да подкрепи с нещо това твърдение. На последно място, доколкото жалбоподателят обосновава твърдението си със спора за патентите, по-горе бе прието за установено, че този спор е бил ирелевантен за целите на преценката дали спорната помощ е съвместима с вътрешния пазар.

46 Ето защо този довод на жалбоподателя следва да се отхвърли.

– По отчитането на твърдените получени по-рано помощи

47 На трето място, според жалбоподателя Комисията не е отчела кумулативния ефект от спорната помощ и твърдените изплатени по-рано обезщетения чрез Cassa Integrazione. Според него Cassa Integrazione е каса за обезщетения за частична безработица, обезщетенията на която Комисията е приела за държавни помощи.

48 Съгласно точка 23 от Насоките:

„Когато в миналото са били предоставени незаконосъобразни помощи на предприятие в затруднение, по отношение на които Комисията се е произнесла с отрицателно решение и нареждане за възстановяване на сумите, и когато такова връщане не е било осъществено в съответствие с член 14 от [Регламент № 659/1999], оценката на всяка помощ за оздравяване или преструктуриране, която се планира да бъде дадена на подобно предприятие, трябва да вземе предвид първо, кумулативния ефект от новата и старата помощ и второ — факта, че старата помощ не е била възстановена“.

49 Ето защо се налага изводът, че точка 23 от Насоките изрично предвижда отчитане на кумулативния ефект от стари помощи и нова помощ за оздравяване или преструктуриране единствено за незаконосъобразните помощи, предмет на отрицателно решение, което съдържа нареждане за възстановяване, все още неприведено в действие от съответната държава членка. Впрочем на основание на тази разпоредба Комисията е поискала от италианските органи декларация, че ACC Compressors не е получавало такива невъзстановени помощи (обжалваното решение, т. 40).

50 Безспорно е, че твърдените изплатени чрез Cassa Integrazione обезщетения, за които Комисията посочва, че не са ѝ били известни, не са били предмет на нейно отрицателно решение. Следователно текстът на Насоките, и по-специално на точка 23 от тях, не е задължавал Комисията да отчете тези твърдени помощи.

51 Колкото до въпроса дали подобно отчитане е било наложително, предвид липсата изобщо на изрично споменато в Насоките задължение в този смисъл, следва да се приеме за установено, че особеностите на помощите за оздравяване не допускат отчитането на кумулативния ефект от старите помощи, невизирани от точка 23 от Насоките. Всъщност точка 15 от Насоките определя помощите за оздравяване по следния начин:

„По своята същност помощта за оздравяване е временна и подлежаща на възстановяване помощ. Нейната основна цел е да запази стабилно дадено предприятие, изпаднало в криза, докато се изработи план за преструктуриране или ликвидация. Основният принцип е, че помощта за оздравяване позволява да се окаже временна подкрепа на дружество, което се е сблъскало със сериозно влошаване на финансовото си положение, водещо до остра криза с оглед ликвидността или техническата неплатежоспособност. Подобна временна подкрепа би трябвало да даде време да се анализират обстоятелствата, довели до затрудненията и да се разработи подходящ план за преодоляване на затрудненията. В допълнение помощта за оздравяване трябва да бъде ограничена до необходимия минимум. С други думи помощта за оздравяване временно облекчава положението на предприятието в затруднение, което не може да надвишава срок от шест месеца. Помощта трябва да се състои от подлежаща на възстановяване ликвидна подкрепа като гаранции по заеми или заеми с лихва, най-малкото сравнима с тези, наблюдавани при заемите за предприятия в добро състояние, и по-специално с референтните ставки, приети от Комисията. Структурни мерки, които не изискват незабавно действие като неизбежно и автоматично участие на държавата в собствените средства на предприятието, не могат да бъдат финансирани чрез помощите за оздравяване“.

52 От изложеното определение следва, че както поради обстоятелството, че допустимите мерки са ограничени (гаранции по заеми или заеми), така и поради обстоятелството, че тези мерки са временни и подлежат на възстановяване (прекратяване на гаранцията и връщане на заема в срок най-много до шест месеца, при условие след този срок да бъде представен план за преструктуриране или ликвидация) и се свеждат само до мерките, необходими за временното оцеляване на съответното предприятие, помощи за оздравяване като спорната помощ имат много ограничени последици на вътрешния пазар, както правилно отбелязва Комисията. Именно тези ограничени последици, в съчетание със спешността на помощите за оздравяване, дават основание Комисията обикновено да ги разглежда по опростена процедура съгласно точка 30 от Насоките, полагайки усилия да вземе решение в едномесечен срок, ако помощите отговарят на някои критерии. Отчитането на кумулативния ефект от всякаква евентуална стара помощ, за която се твърди, че е незаконосъобразна, обаче би направило невъзможно спазването на този срок и следователно не би било съвместимо със спешността на посоченото разглеждане и ограничените последици на тези помощи за конкуренцията.

53 В допълнение, отчитането на стари помощи, различни от дефинираните в точка 23 от Насоките — които вече са предмет на окончателно отрицателно решение на Комисията — би задължило Комисията инцидентно да разглежда въпросните стари помощи, относно квалификацията на които като помощи и като незаконосъобразни помощи може да съществува спор между нея и съответната държава членка и които евентуално трябва да бъдат предмет на отделни процедура и решение. В крайна сметка това би могло да доведе или до отказването на помощ за оздравяване въз основа на повърхностно разглеждане на старите помощи, при положение че по-късно може да се окаже, че последните са законосъобразни или не представляват помощ, или до неправомерното забавяне на решението относно помощта за оздравяване. Ето защо такъв подход се явява и несъвместим с изискванията, които произтичат от принципа на правна сигурност.

54 По изложените съображения се налага изводът, че Комисията не може да бъде задължена да отчита кумулативния ефект от твърдени стари помощи и помощ за оздравяване извън случаите, визирани в точка 23 от Насоките.

55 Ето защо този довод на жалбоподателя следва да се отхвърли като необоснован.

– По отчитането на продажбата на загуба, която се твърди, че ACC Compressors практикува

56 На четвърто място, според жалбоподателя Комисията била длъжна да отчете опасността спорната помощ да позволи на ACC Compressors да продължи политиката на продажба на загуба, която това дружество практикувало от 2013 г. насам.

57 В тази насока е достатъчно да се отбележи, че жалбоподателят просто твърди предполагаема политика на загуба на ACC Compressors, без да представи никакви обяснения или доказателства, които биха подкрепили това твърдение. При тези условия този довод на жалбоподателя следва да се отхвърли.

– По представените от Комисията изчисления

58 На пето място, в жалбата си жалбоподателят посочва, че изчисленията, представени от Комисията в рамките на преценката дали спорната помощ е съвместима с вътрешния пазар, са неточни и неразбираеми за него поради липсата на достъп до преписката.

59 При положение че в отговора си на писмените въпроси на Общия съд жалбоподателят се е отказал от това оплакване, предвид дадените от Комисията разяснения в писмената защита, по този пункт повече няма основание за произнасяне.

60 След като всички оплаквания, изложени в рамките на първата и втората част от второто основание, трябва да се отхвърлят, е необходимо тези части да се отхвърлят изцяло.

По третата част от второто основание — нарушение на принципа на равно третиране

61 Жалбоподателят отбелязва, че не е имал възможност да представи гледната си точка в рамките на процедурата относно държавни помощи, започната в полза на ACC Compressors, за да се противопостави на отпускането на спорната помощ на последното дружество, евентуално в рамките на официалната процедура по разследване. В рамките на процедурата относно концентрация обаче ACC Compressors имало възможността да се противопостави на изкупуването на активите на ACC Austria от Secop Austria. Според жалбоподателя е налице нарушение на принципа на равно третиране, тъй като отношението на конкуренция между групата ACC и групата Secop трябвало да бъде разгледано в двете процедури.

62 Съгласно постоянната съдебна практика принципът на равно третиране в качеството си на общ принцип на правото на Съюза изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано (вж. решение от 16 декември 2008 г., Arcelor Atlantique и Lorraine и др., C-127/07, Rec, EU:C:2008:728, т. 23 и цитираната съдебна практика).

63 В тази насока, на първо място, следва да се приеме за установено, че както в рамките на процедурата относно държавни помощи, така и в рамките на процедурата относно концентрация, конкурентите на съответните предприятия изобщо нямат право да бъдат

служебно включени като участници в процедурата, и то по-специално в първата фаза от процедурата, по време на която Комисията извършва предварителна преценка или на разглежданата помощ, или на направеното уведомление за концентрация.

64 Всъщност, първо, съгласно постоянната съдебна практика в областта на държавните помощи трябва да се различават, от една страна, предварителната фаза на разглеждане на помощите, установена в член 108, параграф 3 ДФЕС, която има за цел само да позволи на Комисията да си състави първоначално мнение относно частичната или пълна съвместимост на разглежданата помощ, а от друга страна, фазата на разглеждане, визирана в член 108, параграф 2 ДФЕС. Едва в рамките на последно посочената фаза, предназначена да осигури на Комисията пълна информация относно всички данни по преписката, Договорът за функционирането на ЕС предвижда задължение за Комисията да отправи покана до заинтересованите да представят своите становища (решения Cook/Комисия, т. 24 по-горе, EU:C:1993:197, т. 22; Комисия/Sytraval и Brink's France, т. 23 по-горе, EU:C:1998:154, т. 38 и от 13 декември 2005 г., Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, Rec, EU:C:2005:761, т. 34). Оттук следва, че заинтересованите страни — с изключение на съответната държава членка — включително конкурентите на получателя на помощта, като жалбоподателя в настоящия случай, изобщо нямат право да бъдат включени като участници в процедурата на предварителната фаза на разглеждане.

65 Второ, в областта на концентрациите, съгласно член 18, параграф 4 от Регламент (ЕО) № 139/2004 на Съвета от 20 януари 2004 година относно контрола върху концентрациите между предприятия (ОВ L 24, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 201, наричан по-нататък „Регламентът за сливанията"), уточнен с член 11, буква в) от Регламент (ЕО) № 802/2004 на Комисията от 21 април 2004 година за прилагане на Регламент (ЕО) № 139/2004 (ОВ L 133, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 2, стр. 3), Комисията може служебно да изслуша физически или юридически лица, различни от направилите уведомлението лица и останалите страни в планираната концентрация, но е длъжна да направи това само ако са изпълнени две предпоставки — посочените лица да имат достатъчен интерес и да направят искане за изслушване (вж. в този смисъл решение от 27 ноември 1997 г., Kaysersberg/Комисия, T-290/94, Rec, EU:T:1997:186, т. 108 и 109).

66 На второ място, обаче следва да се отбележи, че в процедурата относно концентрация ACC Compressors е в положение не само на конкурентно на Secop Austria предприятие — в качеството на предприятие, което уведомява за концентрацията — но и на „друга засегната страна" по смисъла на член 11, буква б) от Регламент № 802/2004, понеже като дружество майка на ACC Austria, всички активи на което е трябвало да бъдат продадени, то е трябвало да се приравни на продавач на посочените активи и следователно е имало качеството на страна по планираната концентрация. За разлика от конкурентите, съгласно член 18, параграф 1, in fine от Регламента за сливанията засегнатите страни имат право да излагат гледната си точка по всяко време на процедурата, включително в предварителната фаза (вж. в този смисъл решения от 24 март 1994 г., Air France/Комисия, T-3/93, Rec, EU:T:1994:36, т. 81 и от 20 ноември 2002 г., Lagardère и Canal+/Комисия, T-251/00, Rec, EU:T:2002:278, т. 93 и 94).

67 Ето защо се налага изводът, че положението на жалбоподателя в рамките на процедурата относно държавни помощи, довела до обжалваното решение, е различно от това на ACC Compressors в рамките на процедурата относно концентрация, довела до решението за концентрацията, защото ACC Compressors е имало право да бъде изслушано преди приемането на последното решение. Поради това фактът, че преди да приеме обжалваното решение Комисията не е дала на жалбоподателя възможност да изложи гледната си точка, не представлява нарушение на принципа на равно третиране.

68 Следователно третата част от второто основание трябва да се отхвърли, а съответно и това основание изцяло.

По първото и третото основание, така както са преквалифицирани — липса на разследване и грешки в преценката

69 В това отношение жалбоподателят упреква Комисията, че не е отчела информацията, съдържаща се в решението за концентрацията (вж. т. 6 по-горе), въпреки че тя била релевантна и важна за целите на преценката дали спорната помощ е съвместима с вътрешния пазар, и че в този аспект се е ограничила с информацията, представена от италианските органи и от ACC Compressors като получател на помощта. По-специално Комисията била длъжна да отчете факта, че в рамките на процедурата относно концентрация ACC Compressors посочва, че ако не получи лицензиите за спорните патенти, няма да е в състояние да продължи да извършва дейностите си на пазара на хладилни компресори, предназначени за домакински уреди (вж. т. 40 по-горе).

70 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

71 Като начало следва да се отбележи, че Комисията не отрича твърдените от жалбоподателя факти в рамките на първото основание, а именно че по настоящото дело в областта на държавните помощи не е отчела информацията, събрана от нея в рамките на процедурата, довела до решението за концентрацията. Следователно страните спорят само по два въпроса, а именно, от една страна, дали Комисията е имала правото (и дори задължението) да отчете споменатата информация и от друга, дали въпросната информация е била релевантна за целите на преценката дали спорната помощ е съвместима с вътрешния пазар.

По обхвата на задължението за разследване на Комисията в рамките на предварителната фаза на разглеждане

72 След като първото основание, така както е преквалифицирано, е липса на разследване, най-напред следва да се очертае обхватът на задължението за разследване на Комисията в рамките на предварителната фаза на разглеждане.

73 Както бе припомнено в точка 64 по-горе, предварителната фаза на разглеждане на помощи, въведена с член 108, параграф 3 ДФЕС, има за цел само да позволи на Комисията да си състави първоначално мнение относно частичната или пълна съвместимост с Договора на плановете за помощи, за които е била уведомена.

74 Пак от съдебната практика следва, че за да получи одобрение на нови или изменени помощи чрез дерогиране на нормите от Договора, съответната държава членка следва по силата на своето задължение за сътрудничество с Комисията, произтичащо от член 4, параграф 3 ДЕС, да предостави всички данни, които позволяват на тази институция да провери дали условията за дерогиране са налице (решения от 28 април 1993 г., Италия/Комисия, C-364/90, Rec, EU:C:1993:157, т. 20, от 6 април 2006 г., Schmitz-Gotha Fahrzeugwerke/Комисия, T-17/03, Rec, EU:T:2006:109, т. 48 и от 12 септември 2007 г., Olympiaki Aeroporia Ypiresies/Комисия, T-68/03, Сб., EU:T:2007:253, т. 36).

75 Впрочем горепосочените процесуални задължения, що се отнася до предварителната процедура, са възпроизведени и конкретизирани с член 2, параграф 2 и член 5, параграфи 1 и 2 от Регламент № 659/1999.

76 Оттук следва, че в рамките на процедурата по предварително разглеждане Комисията по принцип може да се придържа към предоставените от съответната държава членка данни — евентуално, след допълнително направено от Комисията искане (решение от 15 юни 2005 г., Regione autonoma della Sardegna/Комисия, T-171/02, Rec, EU:T:2005:219, т. 40 и 41) — и че не е длъжна по свой почин да проучва всички обстоятелства, ако след първоначална проверка

информацията, предоставена от направилата уведомлението държава членка, е в състояние да я убеди или че съответната мярка не представлява помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, или че ако тя е квалифицирана като помощ, е съвместима с вътрешния пазар (вж. съдебната практика, посочена в т. 23 по-горе).

77 Освен това, ако впоследствие се окаже, че във важни свои аспекти информацията, предоставена от съответната държава членка, е била толкова непълна или грешна, че се поставя под въпрос преценката на Комисията относно съвместимостта с вътрешния пазар на помощта, така както същата е приведена в действие, би била налице нова помощ, за която не е направено уведомление, и следователно неправомерна помощ по смисъла на член 1, буква е) от Регламент № 659/1999 — нещо, което би дало основание на Комисията да започне нова процедура (вж. в този смисъл решение от 20 септември 2011 г., Regione autonoma della Sardegna и др./Комисия, T-394/08, T-408/08, T-453/08 и T-454/08, Rec, EU:T:2011:493, т. 177—180).

78 Видно от изложените в точки 37 и 39 по-горе съображения, в настоящия случай обстоятелството, че между ACC Compressors и Secop Austria тече правен спор относно спорните патенти, не е могло да има отражение за резултата от преценката дали спорната помощ е съвместима с вътрешния пазар. Ето защо Комисията изобщо не е била длъжна да отчита твърденията на ACC Compressors в тази насока в процедурата относно концентрация.

По забраната за Комисията да използва за други цели информацията, събрана в процедура относно концентрация

79 В допълнение, съгласно член 17, параграф 1 от Регламента за сливанията информацията, придобита в резултат от прилагането на този регламент, се използва само за целите на съответното искане, разследване или изслушване.

80 Тази разпоредба по принцип забранява на Комисията да използва в рамките на процедурата относно държавни помощи информацията, предоставена ѝ в рамките на процедурата относно концентрация.

81 Жалбоподателят обаче изтъква, че практиката на Съда е ограничила приложното поле на член 17 от Регламента за сливанията, доколкото Комисията — когато случайно е узнала определена информация в рамките на процедура в областта на правото на конкуренция и тази информация показва наличието на нарушение на други правила на конкуренция — може да започне втора процедура, за да провери истинността на въпросната информация или да я допълни, по-специално като изиска същите документи и ги използва за доказателствени цели.

82 В тази насока се налага изводът, че макар събраната в приложение на Регламента за сливанията информация да не може да се използва пряко като доказателствено средство в процедура, неуредена от този регламент, тя все пак представлява индиция, която при необходимост може да бъде взета предвид, за да обоснове започването на процедура на друго правно основание (вж. по аналогия, за случая на използване от национален орган по конкуренция на събрана в процедура в областта на картелите на равнище Съюз информация, решения от 17 октомври 1989 г., Dow Benelux/Комисия, 85/87, Rec, EU:C:1989:379, т. 18—20 и от 16 юли 1992 г., Asociación Española de Banca Privada и др., C-67/91, Rec, EU:C:1992:330, т. 39 и 55).

83 В настоящия случай жалбоподателят упреква Комисията не че не е започнала процедура относно държавни помощи въз основа на информацията, събрана в рамките на процедурата относно концентрация, а че не е отчела тази информация още в рамките на течащата процедура относно държавни помощи. Ето защо съгласно посочената в точка 82 по-горе съдебна практика следва да се приеме за установено, че в рамките на процедурата относно държавни помощи Комисията е

имала поне правото да поиска представянето на сведения или на документи, станали ѝ известни в рамките на процедурата относно концентрация, ако тези сведения или документи са били релевантни за целите на разглеждането на съответната помощ.

84 Жалбоподателят също така твърди, като се позовава на различни решения на юрисдикциите на Съюза, че предвидената в член 17, параграф 1 от Регламента за сливанията забрана може да бъде дерогирана, ако между отделните процедури, образувани пред Комисията, съществуват свързващи звена. В настоящия случай това били преструктурирането на групата HCH и продажбата на активите на бившето дружество ACC Austria, както и последиците, произтекли от това за ACC Compressors, които представлявали такива свързващи звена между процедурата относно концентрация и процедурата относно държавни помощи.

85 В тази насока от съдебната практика следва, че Комисията поначало е длъжна да не допуска евентуална несъгласуваност при прилагането на различните разпоредби на правото на Съюза. Това задължение на Комисията, да зачита съгласуваността на разпоредбите на Договора относно държавните помощи с останалите разпоредби на Договора, е особено важно в случаите, когато с тези други разпоредби се преследва и целта за ненарушена конкуренция на вътрешния пазар (вж. решение от 31 януари 2001 г., RJB Mining/Комисия, T-156/98, Rec, EU:T:2001:29, т. 112 и цитираната съдебна практика).

86 Оттук по-специално следва, че при приемането на решение относно съвместимостта на дадена помощ с вътрешния пазар Комисията не бива да пренебрегва опасността отделни икономически оператори да накърнят конкуренцията във вътрешния пазар (решение RJB Mining/Комисия, т. 85 по-горе, EU:T:2001:29, т. 113). По аналогия трябва да се приеме, че при приемането на решение относно съвместимостта на дадена държавна помощ Комисията е длъжна да отчете последиците от концентрация, която тя проверява в рамките на друга процедура, стига условията на тази концентрация да са в състояние да повлияят върху преценката относно засягането на конкуренцията, до което би могло да доведе разглежданата помощ. Ако е необходимо, тогава Комисията би могла да бъде задължена да отправи въпрос до съответната държава членка, за да включи въпросната информация в процедурата относно държавни помощи.

87 След като обаче спорът за патентите е бил ирелевантен за целите на преценката дали спорната помощ е съвместима с вътрешния пазар (вж. точки 37 и 39 по-горе), в настоящия случай не е съществувало подобно задължение.

88 Ето защо първото и третото основание, така както са преквалифицирани, следва да се отхвърлят.

89 След като трябва да се отхвърлят всички основания на жалбоподателя, жалбата трябва да се отхвърли изцяло.

По съдебните разноски

90 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с искането на Комисията.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (първи състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Secop GmbH да заплати съдебните разноски.

Kanninen Pelikánová Buttigieg

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 1 март 2016 година.

Подписи

Съдържание

Обстоятелства, предхождащи спора 1

Производство и искания на страните 3

От правна страна 3

По второто основание — нарушение на Договорите 3

По първата и втората част от второто основание — нарушение на член 107, параграф 3, буква в) ДФЕС и на член 108, параграфи 2 и 3 ДФЕС 4

– Обзор на релевантната съдебна практика 4

– По твърдяното качество на ACC Compressors на ново предприятие 5

– По твърдението, че спорната помощ просто „отлага неизбежното“ 7

– По отчитането на твърдените получени по-рано помощи 8

– По отчитането на продажбата на загуба, която се твърди, че ACC Compressors практикува 10

– По представените от Комисията изчисления 10

По третата част от второто основание — нарушение на принципа на равно третиране 10

По първото и третото основание, така както са преквалифицирани — липса на разследване и грешки в преценката 12

По обхвата на задължението за разследване на Комисията в рамките на предварителната фаза на разглеждане 12

По забраната за Комисията да използва за други цели информацията, събрана в процедура относно концентрация 13

По съдебните разноски 14